

Ο ΣΠΟΡΟΣ

09-03-2019

Σφιχταγκαλιάστηκαν του θανατά,
ιδέες, όνειρα, καημοί, θρησκείες και κουλτούρες,
με δάκρυα ανάκατα και μακρινές ελπίδες.
Τα ήθη και τα έθιμα γονάτισαν ξεψυχισμένα,
κι' όλα μαζί στριμώχτηκαν, στην προσμονής τον σπόρο,
και κρύφτηκαν για να σωθούν,
σε μια βαθιά της γης χαραματιά και κοιμηθήκαν.

Κι' ήρθαν βροχές. Κι' ήρθαν χιονιές, αέρας και χαλάζι,
κι' η γη ταραχτήκε φριχτά.
Πόνος και δάκρυα, αίμα και καταναγκασμός,
χρόνους πολλούς, μονάχα δυστυχία.

Μα εκεί που φαίνονταν πως όλα πια χαθήκαν,
ένα βλαστάρι τρυφερό, ένα κελάηδισμα πουλιού,
μια ηλιαχτίδα, κι' ο σπόρος, ξεπετάχτηκε απ' τα χώματα,
κι' άρχισε πάλι να τρανεύει.

Έβγαλε κλώνους και κλαριά, φύλλα και βλασταράκια,
κι' ανθίσανε οι κλώνοι του, και 'δέσαν οι καρποί του.
Οι ποιητές ξανατραγούδησαν, άνθισαν στις αυλές τα μπουγαρίνια,
φύσηξ' αέρας δροσερός, και στέγνωσε τα δάκρυα στα μάτια.

Γύρισε η ελπίδα στις καρδιές, κι' έσκασε το χαμόγελο στα
πικραμένα χείλη,
Τα λάβαρα τα τυλιγμένα στα σεντούκια ξετυλίχτηκαν κι' ελεύθερα
κυμάτισαν θροίζοντας, δυο λέξεις μοναχά, Χριστό κι' Ελευθερία.